

deren, maatte det være oplyst, at det i de sidste fire Skolehalvaar ikke uden lovlig Grund har forsømt $\frac{1}{4}$ eller derover af de skolepligtige Dage — dette Forslag er filltet af den ærede Rigsdagsmand fra Randers Amts 2den Valgkreds (Wallentin) — men dette har vistnok sine store Betænkeligheder; thi saasnart Talen blot er om Skoleforsømmelser, der ere indtraadte med eller uden lovlig Grund, da vil det sikkerlig slet ikke kunne oplyses. Forholdet er jo nemlig saaledes paa Landet, at, naar et Barn af fuldkommen lovlig Grund udebliver fra Skolen, da vil der i de allerfleste Tilfælde ikke kunne staaes Oplysning om, at en saadan Grund er tilstede. Derfor Barnets Forældre nemlig ere Huusmandsfolk eller Jndstodere, saa er det i de allerfleste Tilfælde aldeles umuligt for dem at henvende sig til Skolelæreren og anmelder, at nu er f. Ex. deres Barn blevet sygt; thi de skulle jo, saasnart de reise sig om Morgenen, være forberedte paa strax at gaae til deres Arbejde; de have tilvisse ingen Tid og Leilighed til først at gaae til Skolelæreren for der at gjøre en saadan Anmeldelse. Derfor maa Skolelæreren i Almindelighed notes med den Underretning, han faaer af de andre Skolebørn, som jo vistnok i Almindelighed er overeensstemmende med Sandheden, men som dog aabenbar er af den Bestaendighed, at der ikke kan bygges noget videre derpaa, naar der skulde anstilles en Undersøgelse om den anmeldte Udeblivelse af Skolen var skeet med lovlig eller uden lovlig Grund.

Kirke- og Underviisningsministeren: Da jeg paa Grund af paatrængende Forretninger nu maa forlade Salen, saa vil jeg blot bemærke, at jeg med Hensyn til de omhandlede Paragrapher aldeles maa henholde mig til, hvad jeg har yttret ved Sagens Foretagelse den 23de October s. A.

Gram: Foruden det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 1, som jeg helst havde ønsket var vedtaget i det Hele, har jeg tilladt mig i Forening med flere ærede Rigsdagsmænd at stille et Par Forslag til de øvrige Paragrapher, og, da nu S. 2 og 3 er under Forhandling, skal jeg ganske kortelig yttre mig med Hensyn til disse. Om Forslaget under Nr. 2 maa jeg tilstaae, at det

ikke er af væsentlig Betydning, om det gaaer igennem eller ei; men jeg mener, at vi bør bruge det Ord, som jeg foreslaaer nemlig, at det er „modent“; thi i Ordet „værdigt“ ligger der i Grunden noget Andet. Barnet kan være overmaade skikkeligt og slikt i mange Henseender, men derfor dog alligevel ikke „modent“ til at udskrives af Skolen. Derfor har jeg ønsket Ordet „modent“ indført. Det er forøvrigt kun en Resolutionsforandring, som, hvad enten den vedtages eller ikke, skal være mig aldeles ligegyldigt. Men med Hensyn til S. 3 maa jeg bestemt holde paa, at det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille i Forening med flere andre ærede Rigsdagsmænd, maa finde Bifald her i Thinget, nemlig at man istedetfor det 14de sætter det 15de Aar. Vi vide meget godt, at det 14de Aar er den sædvanlige Confirmationsalder; men, naar der staaer her: at Barnet skal udskrives med det 14de Aar, saa kan det gjerne være, at det Barn, som udskrives, dog ikke paa nogen mulig Maade kan confirmeres. Det er ligesaa vist, at et Barn, der har forsømt i sin tidlige Tid at gaae i Skole, kan, naar det virkelig vil tage sig sammen, og naar Forældrene ret vilde arbejde med, dog paa et Aars Tid vinde saa meget i Kundskaber, at en samvittighedsfuld Præst kan paatage sig det Ansvar at confirmere det, og det kan Præsten ikke gjøre, fordi Barnet er 14 Aar (En Stemme: Saa kan han lade det være). Ja, han kan lade det være, siger man, men saa viser man jo Barnet med det Samme over til Dissenterne, og det skal man ikke gjøre; man skal ikke give saadanne Love fra Statens Side, som vise Folkekirkens Medlemmer over til Dissenterne. Lad det gaae i Skole til det 15de Aar, til den Alder kan sandsynligviis Barnet lære, hvad det skal. Vel veed jeg, at der er mange Skolelærere, som sige: naar Barnet ikke lærer Noget til sit 14de Aar, lærer det aldrig Noget; men jeg har sandeligen mangen Gang erfaret, at mangt et Barn kan lære meget i det sidste Aar, naar kun Forældrene og Børgerne vilde arbejde frem til dette Maal. Jeg kan altsaa ikke Andet end paa det Bestemteste anbefale det Forslag, jeg har filltet, at Aldersgrænsen maa stilles saaledes, at det 14de Aar foran-